

Tanulható-e a boldogság művészete?

HYGGGE

szerelem

*fine
selection*

R O S I E B L A K E

ROSIE BLAKE

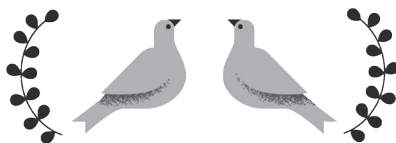
HYGGGE

Szereltem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1. fejezet

CLARA MÉG CSAK TÍZ PERCE ÜLDÖGÉLT OTT, amikor a dolog történt.

Teljesen hétköznapi kedd estének tűnt. Páran voltak csak a kocsmában. A sarokban egy fiatal pár ült; a férfi egy keskeny fapadon próbált kényelmesen elhelyezkedni, a partnere egy széken ült vele szemben. A csinos nő visszafogottan elegáns volt fekete kasmírpulóverben és farmerben, hirtelenszőke haja lófárokba kötve a tarkóján. A pultnál idősebb nő ücsörgött a bárszéken, és egy üveg vörösbor nyakalt. Festett, gesztenyebarna haja volt, a szeme vastagon kihúzva szemceruzával. A nagydarab csaposnak, aki töltögette a poharát, valamilyen madár volt a karjára tetoválva, de hogy milyen, azt Clara nem tudta megállapítani. Egy másik, nagyjából hasonló korú, de feleakkora férfi gyászos hangulatban bámult a söröskorsójába. Időnként lopva a pultnál ülő nőre pillantott, majd rásímított egy-egy elszabadult hajfürtöt a kopasz foltra a feje tetején. Egy villogó fényű játékgép időnként csörömpölni kezdett az egyik sarokban, az üres

dartstábla mellett, szemben az állólámpával, amelynek a fényénél Clara olvasott.

Egyszer csak feltűnt egy nő az ajtóban. A haja vizes volt, bár odakint nem esett. Türkizkék gyapjúkabátot és lila gumicsizmát viselt. Karját szélesre tárva, egyenesen bemaszírozott a helyiségbe.

– Egy gin-tonikot, Gavin, dupla legyen, és spórolj a tonikkal – kiáltotta, a pult felé közeledve. Aztán kijelentette: – Végeztem.

A kocsmában felé fordult minden fej, Claráét is beleértve.

– Végeztem – ismételte meg a nő –, bezárom. Éppen zuhanyoztam, mikor hirtelen arra gondoltam, egye meg a fene, nem tudom ezt tovább csinálni. Elmegyek.

Gavin megállt, kezével a gines üvegen, és eltátotta a száját.

– Az a gin nem fogja kitölteni magát, Gavin – szólt rá a nő. Lekapta magáról a türkizkék kabátot, megmutatva a sötétpink termopizsamát alatta. – Hazaviszem magammal. Az én üvegem kifogyott, és elepedek egy erős italért. Az embernek szüksége van egy erős italra, mikor meghozott egy nehéz döntést. Otthon csak Baileys van, az pedig nem olyan ital, ami megfelelne egy ilyen pillanatban.

– De Louisa, várj, beszéljess velünk... – mondta Gavin, és a pult alól előhúzott egy vizespocharat.

– Mindig csak a dráma – dűnnyögte a vastagon kifestett szemű nő. Clara látta, hogy Louisa felkapja a fejét, és a nőre néz.

Gavin jeget lapátolt a pohárba.

– Gyerünk, Louisa, drágám, kisebb a baj, ha megosztják, s a többi...

Louisa a pulthoz lépett.

– Te jó ég, Gavin, úgy beszélsz, mint egy giccses üdvözlőlap. Na, jó – adta meg magát, és átvette a kabátját az egyik bárszéken. – Maradok egy italra, de nem fogsz lebeszélni. Ó, nem, már döntöttem.

Minden eldőlt. Egyenesen hazamegyek, és megveszem a repülőjegyet.

– Repülőjegyet? – Gavin keze megrezzent, és kiloccsantotta a tonikot a pultra.

– Repülőjegyet. Már itt sem vagyok. Megyek Spanyolországba – közölte Louisa. Felkapta az italát, és belekortyolt. Aztán eltűzött élvezettel cuppantott. – Gin. A legnagyobb találmány.

– De mi lesz a bolttal? – kérdezte Gavin, a nőre nézve. Kolbász vastagságú ujjai a pultra támaszkodott.

– Bezárom – válaszolt Louisa kis szünet után. – Bezár a bazár. Vége. Kaput. Szép csendben bezárom. Különben sem fogja senki észrevenni.

– De hamarosan itt a karácsony, és...

– Ez a nő nem képes semmit sem csendben csinálni – jelentette ki a pultnál ülő nő, félbeszakítva Gavint. Vékony ajkát elszínezte a bor, az arcbőre cserzett volt, mintha a szabad ég alatt dolgozna.

– Roz! – Gavin újratöltötte a poharát, az üveg fölött figyelmeztető pillantást vetve rá.

Louisa megperdült, és szembefordult vele.

– Hát ez meg mit akar jelenteni?

Úgy tűnt, mintha az egész kocsmá visszafojtaná a lélegzetét. A pár a közeli asztalnál képtelen volt elszakítani róluk a tekintetét, a férfi a kopasz folttal, aki a söröskorsóját dajkálta, még azt sem vette észre, hogy az kiürült, amint leplezetlenül bámulta a jelenetet. Még Clara is képtelen volt másfelé nézni, pedig neki már az emeleti kicsi ágy járt az eszében, ott a tető alatt, annyira fáj a válla, mivel a hátizsákját cipelte egész nap.

– Hallottad – felelte Roz, felszegve az állát, és lenézett Louisára a bárshék magasából.

Louisa szembefordult vele. Vizes hajából csöpögött a víz, és az arcát elöntötte a vér.

– Csak mert te egy kiszáradt aszalt szilva vagy, és nincs már vér a pucádban...

A kopasz kás férfi szeme hirtelen vadul megvillant.

– Hé, Roz nem aszalt szilva! – kiáltotta.

Aztán a kezét a szájára csapta, mintha attól félne, hogy más szavak is kitódulhatnak rajta.

Louisa nekitámadt.

– Kiállsz a barátnőd mellett, Clive?

– Ő nem a...

Lángolni kezdett az arca, és lehajtotta a fejét, hogy az egész kocsmában csak a kopasz foltját láthatta.

– Ne aggódj, Clive, nem teszi meg – jelentette ki Roz. – Csak múló ötlet lesz az egész. Hazamegy, és mire megszárítja a haját, meggondolja magát.

– Á, értem! – Louisa olyan erővel csapta le a pultra a poharát, hogy az egyik, épen maradt jégkocka kiugrott belőle, aztán a pultról lepatant a padlóra. – Gondolom, azt hiszed, ez csak egy múló szeszély, egy fellángolás.

– Mint már annyiszor – vetette oda Roz, aztán visszafordult a pulthoz.

– Ez nem igaz – közölte Louisa. – Gavin, még egy kis gint – tette hozzá, még mindig dühösen meredve a vörösbort iszogató nőre, aki most az ujján számolgotott, amelyen sötétlilára volt festve a körmök.

– Ott volt a kötőtanfolyam, a gluténmentes étkezés korszaka, Nick és az az egész történet... – Kis szünetet tartott, és az égre emelte

a tekintetét. – Reg, aki Nick helyébe lépett, ó, aztán ott volt a madárfigyelős szakasz, aztán támogatást gyűjtöttél itt a kocsmában, hogy Izlandra utazz és megnézd a lundákat, ami sosem történt meg, pedig Clive öt fontot adott neked rá...

– Mindenki azt hiszi, hogy a lundák a pingvinek rokonai, pedig valójában két teljesen különböző családhoz tartoznak – motyogta Clive a sörébe.

Clara nem ilyen estére számított, amikor véletlenül rábukkant a kocsmára pár órával azelőtt. Fáradt volt, és azt tervezte, hogy mostanra már ágyban lesz, ám ez jobb volt, mint egy szappanopera.

– ...a felnőtt online angol irodalom kurzus, a falusi olvasókör, amit mindenáron meg akartál szervezni – egyetlenegyszer sem jöttünk össze, és feleslegesen olvastam el *A mansfieldi kastélyt*. Szerintem az a Fanny Price lehet a legunalmasabb szereplő az angol irodalomban, komolyan azt hittem, meghalok, mielőtt a végére érhetnék...

Clara túlságosan későre hagyta, hogy szállást keressen magának aznap éjszakára.

Belefeledkezett a naplemente csodálatos látványába a lapos táj felett. Még mindig meleg teáját kortyolgatta a termoszból, amint bámulta a narancs és rózsaszín sávokra szabdalt eget. A kocsmá ablakai ragyogó fényfoltokat vetettek a földre; száz méterről is látni lehetett a bent mozgó emberek sziluettjét.

Amint közeledett, felbámult a hatalmas zsúptetőre, amely fehérre meszelt falakon támaszkodott. Az ablakban kis, kézzel írott cédula hirdette: „Szoba kiadó”, ő pedig érezte, amint elárad benne a megkönnyebbülés.

Bement, feljebb rántva a hátán a hátizsákot. Kétségbeesetten remélte, hogy van szabad szoba. Elképzelte, amint húsos-vesés pitét

eszik a duruzsoló tűz mellett, aztán leöblíti valami jól csúszó sörrel, aztán olvas egy kicsit a könyvéből, majd irány az ágy. Nem erre számított.

Hamarosan rájött, hogy a fény egyetlen csupasz villanykörtétől származik, amely a nehéz fagerendák között függve megmutat minden egyes koszfoltot a csavart mintás piros szőnyegen. Sáros, elszáradt levelek hevertek a padlón, és még többet fújt be a szél, amint Clara a küszöbön ácsorgott. Ételet nem szolgáltak fel. A szállás reggelivel egyetlen apró padlásszobából állt, egy miniatűr csomag gabonapehellyel meg egy kókatag banánnal egy tálcán.

Viszont semmiképpen sem volt már arra idő, hogy másik helyet keressen magának, és a kocsmá elég kényelmesnek tűnt: vörös bársonyszékek csoportosultak mogyoróbarna asztalok körül, a helyiség közepén U alakú pult, amelyet vendégek ültek körül. Clara rendelt magának egy sós-ecetes chipset, két Snickerst és egy korsóval a helyi sörből.

A második korsó után már megfeledkezett a meleg étel iránti vágyáról; boldogan elmerült a könyvében, befészkelve magát egy foltozott kárpitozású karosszékekbe az egyetlen radiátor és lámpa mellett. Aztán megjelent ez a vizes hajú női forgószerű, és megváltoztatta az egész estét.

– ...a Pilates órák, ahová sosem mentél el, a fazekaskorong, amit a Gumtree-n vettél, mivel magad akartad gyártani az edényeidet...

Louisa mintha egyre sápadtabb lett volna, amint Roz listája folytatódott. Kezével eltakarta a fülét, és megrázta a fejét, mintha azt remélné, hogy a másik nő végre elhallgat.

– ...amikor örökbe fogadtál egy zsiráfbebít Nigériában, és mindnyájunkat meghívtál, hogy bemutasd az első évét egy slideshowban, de a vetítő nem működött...

– Nem – szólalt meg erős hangon Louisa –, nem, nem, ezúttal elmegyek. Spanyolországba. Bezárok. Megyek, és megveszem a repülőjegyem.

– De te szereted azt a boltot – mondta Gavin, a nő felé tolva egy második gin-tonikot.

– Nem teszi meg, Gavin, ez mind csak üres beszéd – jelentette ki Roz, belendülve.

– Tévedsz – felelte Louisa, láthatóan erőre kapva. – Be fogom zárni a boltot, úgysem jön be senki. Már nincs rám szükségük.

Clara eltűnődött, vajon mi lehet az, amire már nincs igény. Vajon Louisa internetkávézót vezet? Vagy DVD áruházat?

– Na, akkor csak menj! Vedd meg a repülőjegyed. Hiányozni fogsz nekünk – mondta Roz, az égre emelve a tekintetét.

A tarkóra csúszott lófarkat viselő szőke nő felállt, és Louisához lépett.

– Ó, nagyon fogsz hiányozni nekünk. Tényleg elmegy?

Roz a pultra csapott.

– Úgysem megy el, Lauren.

A szőke megperdült.

– De nem is kell elüldözni.

Roz összehúzta a szemét.

A szőke nő partnere nem mozdult a padról. Láthatóan nem tudta, mit tegyen. Zavarában feltolta az orrnyergére a szemüveget.

– Drágám, talán jobb volna... – mondta, az ajtóra pillantva, mint aki legszívesebben futóra fogná, mielőtt kitör egy ökölpárbaj.

A három nő a pultnál még mindig dühösen meredt egymásra.

– Már semmi sem marad a boltokból a főutcán – jegyezte meg Gavin, és a tokája megremegett. Clara legszívesebben odament volna a pult mögé, hogy jó erősen megölelje.

– Nem vagyok képes egymagam cipelni ezt a felelősséget, Gavin
– felelte Louisa, széttárva a karját. – Túl sok ez egy kicsi asszonynak.

A „kicsi” szó hallatán Roz visszaköpte a bort a poharába.

– Hé! – szólt rá a szőke.

Úgy tűnt, Louisa nem vette észre.

– Már egyszerűen nem tudok abban reménykedni, hogy ez az egész megváltozhat. Szörnyű dolog depressziósnak lenni egy játék-boltban, aminek tele kellene lennie boldog gyerekekkel.

Könnybe lábadt a szeme, amint lerogyott egy bárszékre; nedves fürtjei eltakarták az arcát. Clara már éppen felállt volna, hogy oda-menjen és megvigasztalja, amikor a szőke megelőzte. Átkarolta Louisa vállát, és csitítgatni kezdte.

– Ó, micsoda melodráma – sóhajtott Roz.

– Ki van borulva – csattant fel a szőke.

Roz vállat vont, és kiitta a vörösbor maradványát.

– Ez a nő mindig jelenetet rendez. Semmi nem változott.

– Gondolom, most megint fel akarod hozni a falunapot – nézett Louisa dacosan a másik nőre. – Igazán nem akartam.

– Hiszi a piszi – vágott vissza Roz.

– Roz – suttopta a közeli asztaltól Clive.

Az asszony felé fordult.

– Ne avatkozz bele; akkor bezzeg nem akartál beleavatkozni.

– Már megint a falunap? – pillantott rájuk Gavin. – Nem tudnátok már végre túllépní rajta?

Clara önkéntelenül is arra gondolt, vajon mi történhetett azon a falunapon, ami ilyen feszültséget okozott.

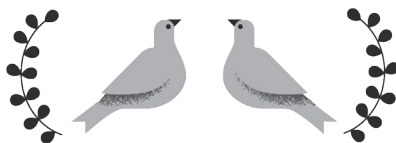
– Gavin, hagyd! – mondta Louisa halkán, az arcát törölgetve. – Csak add ide az üveget.

– Nem vagyok benne biztos...

– Nos, ha nem adod, akkor már itt sem vagyok. Különben is, még millióegy dolgom van otthon, meg egy egész üveg Baileys.

És amilyen hirtelen jött, úgy távozott is, mint egy türkiz forgósél. A hideg levegő beszivárgott a kocsmába, amint kicsapta az ajtót, és eltűnt az utána bámuló emberek szeme elől.

2. fejezet

CLARA MINDIG IS KORÁN KELT. Látta, hogy napfény szűrődik át az apró tetőablakot fedő piros függöny vékony anyagán. Az ágyra térdelt, és félrevonta a függönyt.

Lassan szétáradt az arcán a mosoly, amint a téli napfényben pislogva itta magába a látványt. Feltolta a reteszt, és amint kinyitotta az ablakot, megérezte, milyen csípős a levegő. Dér csillogott a kocsmakertjében a fűvön, a padokat fehér foltok borították. A sövényen túl a kocsmamögött zavartalan kilátás nyílt a földekre. Némelyik szabályos sorokban fel volt szántva, mások zöld foltoknak tűntek, amelyek mintha vékony gyémánttakaró csillogott volna a reggeli napfényben. Az eget rózsaszín és halványkék sávok csíkozták, és Clarát elfogta az ismerős izgalom, amikor egy új nap kezdődik egy ismeretlen helyen.

Nem foglalkozott a doboz gabonapehellyel, sem a fürdőszoba vékonyan csordogáló zuhanyával. Beletúrt a hátizsákjába, felhúzta a farmerét meg egy vastag kötött pulóvert, aztán előásott egy kötött

sapkát és felvette, eltakarva fakószőke haját, amelyre ráfért volna már egy mosás. A többi holmiját a szobában hagyva leosont a falépcsőn az ivóba, majd a konyhán átvágva kiengedte magát a hátsó ajtón.

Tudta, hogy a boltok ilyenkor még zárva lesznek, de egy kicsit reménykedett benne, hogy esetleg belebotlik egy jószívű pékbe, aki talán ajtót nyit csak neki. Szinte érezte a vastag, meleg kenyér ízét, és beleszagolt a levegőbe, az árulkodó illatot keresve. Úgy tűnt, mintha egyáltalán nem volna pékség a faluban. Sem kávézó. Amint végigment a főutcán, döbbenet látt a sok „Eladó” feliratú táblát, a boltokat, amelyeknek csak pár szék meg összetekert szőnyegek voltak a kirakatában. Más kirakatok be voltak deszkázva, még a graffitik is csak kedvetlen, olvashatatlan krikszkraszok voltak, tompa színekkel felfújva. Az egyik kirakat porában elhalványult írás volt, egy másikon végkiárúsítást hirdetett egy tábla.

Clara zsebre dugta a kezét, mivel az enyhe szellő kezdett erőre kapni, amint a kihalt főutcát igyekezett felderíteni. Elképzelte életől nyüzsgően a nyári hónapokban, az ablakládákban színes virághataggal; a macskaköves mellékutcák kincseket rejtenek, titkos kis üzleteket, amelyek előtt halmokban állnak a régiségek, kávézókat, ahol smoothie-kat meg gyümölcsöt szolgálnak fel. Az emberek pedig lustán végigballagnak a falun, mielőtt sétálnának egyet a réteken, hogy gyönyörködjenek a látványban. Mi történhetett ezzel a hellyel?

Hiába élt már ilyen sok éve Angliában, még mindig meglepte, milyen bájosan régimódiak tudnak lenni a falvak, az összebújó házaikkal mennyire mások, mint az a nagyváros Dániában, ahol felnőtt. Mint mindig, most is gombócot érzett a torkában, mikor az otthonára gondolt. Nagyot nyelt, hogy megszabaduljon tőle.

Megállt, hogy az út túloldalán szemügyre vegye a legszínesebb boltot a bordó homlokzattal, amelyen aranybetűs felirat volt: Alden

játékbolt. Giccses, de szembetűnő. Összevonta a szemöldökét, amint rájött, hogy nyilván ez lehet az a bolt, amely most fog bezárni. Borzasztóan szomorú dolognak tűnt, hogy a következő pár hétben, amikor az emberek a karácsonyra készülődnek, zárva marad; a sötét benti tér meghazudtolja a bolt vidám külsejét.

Clara elérte az utca végét, ahol az út eltűnt egy fákkal szegélyezett kanyarban. Szemben egy kis templom volt, amelyhez fedett kapun át lehetett bejutni, mögötte mezők nyújtóztak.

A falu gyönyörű, romantikus hely volt, de abban a pillanatban Clara úgy érezte, mintha ő volna benne az egyetlen élő ember. Ismét végignézett az utcán, egy pillanatra behunyta a szemét, és vett egy mély lélegzetet.

– Még, még!

Kipattant a szeme, amint megszólalt mögötte a hang.

– Tényleg? Rendben.

Énekszó szűrődött ki a mellékutcából: „Öt kiskacsa ment fürödni egy nap, háp, háp, háp, háp, mondta kacsamama, de nem jött vissza, csak négy kiskacsa...”

– Miért? – kérdezte a fiatalabb hang.

– Már mondtam neked – válaszolt a női hang. – Mert egy kacsa elszökött, drágám. Ezért már csak négy kacsa maradt.

– És mi történt azzal, amelyik elszökött?

– Semmi vészes dolog.

– Meghalt?

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem.

– Eltörte a lábát?

– Nem, nem, nem hiszem. Végül visszajön.

– Miért?

– Mert valószínűleg hiányzott neki a mamája, ahogy neked is hiányoznék, nem igaz?

– Talán.

– Hogy érted, hogy talán? Hát persze hogy hiányoznék neked. Ki sütné neked palacsintát?

– Apa.

– Na jó, ez igaz. Ki adna neked gyümölcslet?

– Nagyi.

– Tévedés. Nagyi sosem ad neked gyümölcslet, mert szerintem túl sok benne a cukor.

– Én szeretem a cukrot.

– Igen, tudom.

– Még, még!

A nő sóhajtott.

– Na jó, de ott kezdem, hogy csak egy kacsa maradt, mert sosem figyelsz... RORY!

Hirtelen egy kisgyerek vágódott ki a mellékutcából. Clara előtt földbe gyökerezett lábbal megállt, és felbámult a nőre, aztán a réműlettől tágra nyílt szemmel sarkon fordult, és elbújt az anyja lába mögött.

– Mi történt? Mondtam már neked, hogy ne ro... Ó, jó napot! – A tegnap esti nő volt a kocsmából – Lauren, a szőke hölgy, aki Louisát nyugtatgatta. – Elnézést, nagyon zajosak vagyunk.

Clara ránézett. Megszemlélte lehetetlenül egyenes haját, teveszőr színű kabátját, a szeplőket az orrán, ami az egyetlen szabálytalan dolog volt rajta.

– Semmi baj. Szerintem nagyon vidám dal volt.

Lauren kesztyűs kezébe temette az arcát.

– Ó, te jó ég! Mindjárt elsüllyedek!

Clara nevetett.

– Nem, tényleg, csodás volt. Ami azt illeti, még sosem hallottam
– ismerte el. – Otthon minálunk ezt nem ismerik.

– Hol van az otthon?

– Dániában. Mi inkább a halakkal foglalkozunk, mint a kacsák-
kal.

– Messzire került otthonról – jegyezte meg Lauren.

Clara bólintott, de nem válaszolt.

Lauren nem vette észre a másik hangulatváltozását. Magyaráz-
ni kezdte:

– Hát, ez öt kacsáról szól, akik elsöknek, aztán mind visszajön-
nek. Nem túl részletező a történet. Rorynak igaza volt, amikor kér-
dezősködött.

– Rorynak igaza volt, Rorynak igaza volt – kántálta a kisfiú, az
anyja körül keringve.

– A kacsák igazán nem sokat adnak a biztonságra, de az ember
kénytelen kétségbe vonni az anya kompetenciáját. Úgy értem, miu-
tán hármat elveszített, az ember azt hinné, kétszer is meggondolja,
hogy egyedül elengedje a maradék kettőt.

Clara felnevetett. A hangja mintha sokáig visszhangzott volna az
utcában.

– Valóban eléggé felelőtlennek tűnik.

– Igaz, én nem szólhatok semmit. Mikor alig bírok féken tartani
egyet is – jelentette ki Lauren, azt figyelve, amint Rory egy pad szé-
lén csimpaszkodik. – Rory, óvatosan!

– Óvatosan, óvatosan, óvatosan – mondta a gyerek. Fél kezé-
vel elengedte a padot. Pomponos sapkája a földre esett, világosbarna
haja függönyként lógott az arca elé.

– Ilyenkor nem igazán szoktunk senkivel sem találkozni, de Rory teljesen becsavarodik, ha nem hozom ki, és őszintén szólva, utálok otthon ülni, és azon gondolkodni, hogy egy halom vasalni- és mosogatnivaló vár rám.

Lauren kezét nyújtott, amikor Rory bizonytalan lábakon visszatoryogott hozzájuk.

– Elnézést, én Lauren... RORY, NEM!

Azzal kinyújtott keze lecsapott, ahogy Rory egy üres csokipapírt akart felvenni.

– Lauren vagyok – fejezte be, karjába kapva a fiát. – Ő pedig, amint hallhatta, Rory.

– Clara.

– Örvendek! – mondta Lauren.

Rory rugdalózva próbált elszabadulni.

– Maradj a padon! – szólt utána Lauren, amint Rory elszáguldott az ellenkező irányba. Aztán nevetve megjegyezte: – Azta! Egészen úgy fest, mintha nem fogadna szót nekem. Bocs. A gyerekek nem sokat adnak a társasági szabályokra. A múlt héten egyenesen odament egy öregemberhez a szupermarketben, és azt mondta neki, hogy nyalja ki a seggét. Én szó szerint meghaltam ott a gabonapelyhes polcok között.

Clara együttérző arcot vágott. Csak ámult Lauren energiáján.

– Nem tudja, hol ehetnék valamit? – kérdezte tőle. – Azt remélném, hogy kaphatok egy csokis párnát, vagy egy muffint, vagy... nos, már egy kávénak is örülnék.

Lauren vállat vont. Elhalt a mosolya.

– Most már csak online vagy a nagy szupermarketben a szomszéd városban, ha van autója. Van egy jó termelői bolt is, de az is jókora autót.

Clara megrázta a fejét.

– Nincs autóm.

– Nahát, milyen környezetbarát.

– Nem, csak sosem tanultam meg vezetni. Az autók egy vagyónba kerülnek otthon, és mindenhová gyalog mentem a... – Clara hangja elhalt. Nem akarta kimondani a városa nevét, nem akart még gondolni sem rá. – Szóval nincs egyetlen hely sem?

Lauren felsóhajtott, és maga köré fonta a karját.

– Valaha volt a Bertie's – egy csodálatos étterem, ahol hihetetlen reggeliket adtak, persze nagyon egészségtelen volt, de örült finom: általában bundás kenyér, banán, egy rakás szalonna, leöntve juharsziruppal. Nekem nagyon hiányzik Bertie – tette hozzá sóvárogva.

– Mi lett vele?

– A szomszédos faluban nyitott éttermet vagy hat hónappal ezelőtt. A legutolsók között ment el. Most pedig... – Lauren az Alden játékboltra mutatott az út túloldalán. – Csak ne mondja meg, tudja, kinek, ha nem akarja látni, amint egy kisembernek összedől a világ reggel nyolc előtt. Nem lesz valami szép látvány.

Clara bólintott. Lauren könnyed szavai ellenére nem kerülte el a figyelmét a szomorú mosoly a nő arcán.

– Borzasztó dolog ez – mondta Lauren, körbenézve. – Amikor ideköltöztünk öt évvel ezelőtt, ez egy csodálatos kis sarka volt a világnak. Tele volt független boltokkal, az emberek köszöntek egymásnak a főutcán, de most már sok ismerős arc eltűnt, a boltok pedig, nos... – A bedeszkázott kirakatok felé intett. – Hát, látta. Már csak a kocsmá maradt. És Roz árul még tejet meg ezt-azt a postahivatalban, de teljesen kiszámíthatatlan a nyitvatartási ideje, én legalábbis sosem találom el. Esetleg ott próbálkozhat.

Rory ismét visszaszaladt hozzájuk, és kesztyűs kezét Lauren kezébe csúsztatta.

– Roz – ismételte meg Clara, és lelki szemei előtt megjelent a gesztenyebarna haj meg az erősen kihúzott szemek. – Nem ő volt ott a kocsmában tegnap este?

Lauren bólintott.

– Á, maga is ott volt akkor. Te jó ég, micsoda dráma! Ő meg Louisa nem jönnek ki egymással. Szomszédok, de nem valami jó szomszédként viszonyulnak egymáshoz. Van valami régi ügyük – intett –, azt hiszem, egészen a nyolcvanas évek végére nyúlik vissza. Aztán ott volt az a dolog a falunapon, de azt igazán nem akarja hallani.

– Pedig érdekesen hangzik – felelte Clara.

– Legyen elég annyi, hogy a következő évben kihagyták a kókusz célba dobást...

– Nókusz, nókusz – kántálta Rory, körbeforogva, félbeszakítva Clara kérdezősködését.

Lauren a táskájában kotorászott.

– Komolyan azt hittem tegnap este, hogy nekem kell majd szétválasztanom őket. Ezer éve nem történt már itt ilyen drámai esemény. – Előhúzott egy papír zsebkendőt, és megpróbált Rory arcáról eltávolítani valami maszatot. – Havonta nagyjából egyszer megyünk el otthonról, úgyhogy rettentő izgalmas volt, hogy ez pont a randi esténken történt. Így nem tudtam Rory oltásait részletesen ismertetni, sem az olthatatlan rajongását Zsoli iránt.

– Zsoli? – kérdezett vissza Clara.

– Peppa malac – magyarázta Lauren –, nagyjából ez teszi ki az én világomat pillanatnyilag...

Peppa malac említésére Rory felnézett, majdnem lefejelve az anyját, aki közben felhagyott a zsebkendős manőverrel.

– Zsoli, nézem Zsolit! Haza, Zsoli!

– Ó, egek, mit szabadítottam el! – mondta Lauren, amint a gyerek rángatni kezdte a kezét. – Jobb lesz, ha megyek.

– Nos, örülök, hogy megismertem – mondta Clara, aztán lehajolt, és hozzátette –, és téged is, Rory.

A gyerek erre felsikkantott, és elbújt Lauren kabátja mögött.

– Sokáig marad? – kérdezte Lauren, ellenállva Rory sürgetésének.

– Azt terveztem, hogy továbbmegyek Cambridge-be – felelte Clara.

Lauren bólintott.

– Az szép hely. És kipróbálhatja az evezést. Kár, hogy nem marad tovább – jól jött volna egy új barát.

– Én barát – jelentette ki Rory, megrángatva az anyja makulátlan kabátjának az alját.

– Hm, az igaz – válaszolt Lauren, és megborzosolta a gyerek haját. Aztán halkán mormolta Clarának: – Valójában olyan barátira gondoltam, akivel lehet bort inni, és picsáskodni a többi barátnőmről.

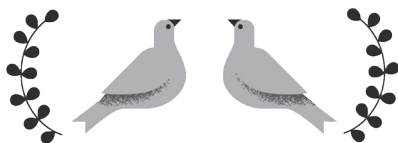
– Pacsa? – ismételte Rory. Láthatóan kitűnő hallása volt.

Lauren kis grimaszt vágott.

Clara ránézett, és lassan elmosolyodott.

– Tényleg kár – ismételte, és hirtelen pontosan tudta, hová megy innen.

3. fejezet

JOE HÁTTAL AZ AJTÓNAK ÁLLT, A ZAKÓJA UJJÁT IGAZGATVA. Méretre varratta az öltönyeit, és a szövet kissé megfeszült a két váll között. Tudta, hogy újra járnia kellene a konditerembe. Jobban kihúzta magát, a tükörképét vizsgálgatva az üvegen.

Az üvegtáblán túl London látképe terült el alatta. Láta a piszkos-szürke Temze kanyargó szalagját, amint eltűnt a sarkon, és a távolban a London Eye tetejét. A nap még nem kelt fel egészen, úgyhogy a város fele árnyékban volt. A derengés még csak a felette levő irodákat érte el. A férfi lebámult Kelet-London háztetőire, az alant elterülő utcák útvesztőjére, az emberek fejére, ahogy elsiettek ott lent. Mit látnának, ha felpillantának? Csak az irodaház karcsú homlokzatát, amely csupa króm és acél, mennyezettől a padlóig érő üvegtáblával. Ahhoz túl magasan volt, hogy bárki is láthassa őt, amint ott állt, sötétkék hajszálcsíkos öltönyében, kifényezett cipőben, Windsor csomóra kötött nyakkendővel. Magasabbnak érezte magát ettől. A tényről, hogy a többiek ott lent járkáltak, anélkül, hogy tudnák, valaki figyeli őket.

A tükörképben meglátta a keskeny fénycsíkot, és a szobába lépő személy árnyékát. Nyelt egyet, és megfordult, harcra készen. Kurtán biccentett Pamnek, akivel már közölte, hogy nem kell kávéval kínálnia őket. A nő egy utolsó pillantást vetett a férfitra, aki éppen belépett, aztán az ajkába harapott, megfordult és kiment, becsukva maga mögött az ajtót.

– Jó reggelt, Joe! – mondta a férfi, átvágva a helyiségen. Valami koszfolt volt jól szabott Armani öltönye vállán; Joe ettől még magabiztosabb lett, ahogy kezét rázott a másikkal.

– Matt, köszönöm, hogy benéztél hozzám.

Matt felvonta a fél szemöldökét.

– Nagyon titokzatos ez az egész. Pam már várt rám, amint beértem, és ideterelt, mielőtt még bekapcsolhattam volna a számítógépemet.

Tenyere mögött elnyomott egy ásítást.

Joe elfordította a tekintetét.

– Igen, fél órát kellett várnia rád.

Matt nem felelt, Joe félbehagyott croissant-ját nézte a szoba másik végében álló íróasztalon. Megnyalta a száját, ami még jobban felbosszantotta Joe-t.

– Pam a legújabb unokájáról mesélt nekem. Ugyanannyi idős, mint az én Nancym. Mondtam neki, eljegyezhetnénk őket...

Elhalt a hangja, most először vont össze zavartan a szemöldökét.

Joe félrehajtott fejjel nézte. Fogalma sem volt, hogy Pamnek unokái vannak. Belekezdett az előre kigondolt szövegébe.

– Gondolom, tudod, miért kértem ide.

Matt homlokán elmélyült a ránc; máskor sima olajbarna bőre meggyűrdött a két szemöldöke között.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Felteszem, nem azért, hogy a squash klub eredménylistáját ismerthesd velem – válaszolt egyre fakóbb hangon.

Joe nem mosolygott.

– A csapatod a hátán visz téged. Jules két hónap alatt két új ügyfelet hozott be, Paddy négy harmincra jön be az irodába, hogy pótolja a te lógásod miatti lemaradást...

Matt hátralépett, mintha pofon vágták volna. A szája kinyílt, de nem jött ki rajta hang.

– A főnökök az emeleten – pillantott fel Joe – már megelégtették a teamed kifogásait. Te valaha a legjobbak között voltál, de már hónapok óta nem hoztál egyetlen új üzletet sem. Az utolsó csepp pedig az volt, amikor elcseszted az Anderson-ügyet.

– Megmondtam Karennek: a helyettesem – ő szúrta el az ajánlatot. Nem stimmeltek a számok.

Joe felemelt kezével félbeszakította.

– És azelőtt ezt kiszúrtad volna.

Matt elhallgatott. Joe elfordította a fejét; nem élvezte ezt a helyzetet. Hirtelen eszébe jutott az a nap a múlt évben, amikor Matt fedezte őt. Ebédelni vitték az egyik fontos új ügyfelet, Joe pedig elaludt, csak a desszertre érkezett meg. Matt egy tréfával elütötte, és nem mondta el senkinek. Pedig más fickók ezt felhasználták volna arra, hogy őt hátba döfjék. Joe megrázta a fejét, hogy elűzze az emléket.

– Szóval kirúgsz – mondta Matt fáradt hangon, széttárva a kezét.
– Erről van szó?

Joe megköszörülte a torkát, és próbált visszazökkenni a kerékvágásba. Bárcsak Paul vállalta volna ezt a beszélgetést, gondolta. Ő élhal az ilyesmiért. Fél lábbal előrelépett, és sorolni kezdte az indokait: